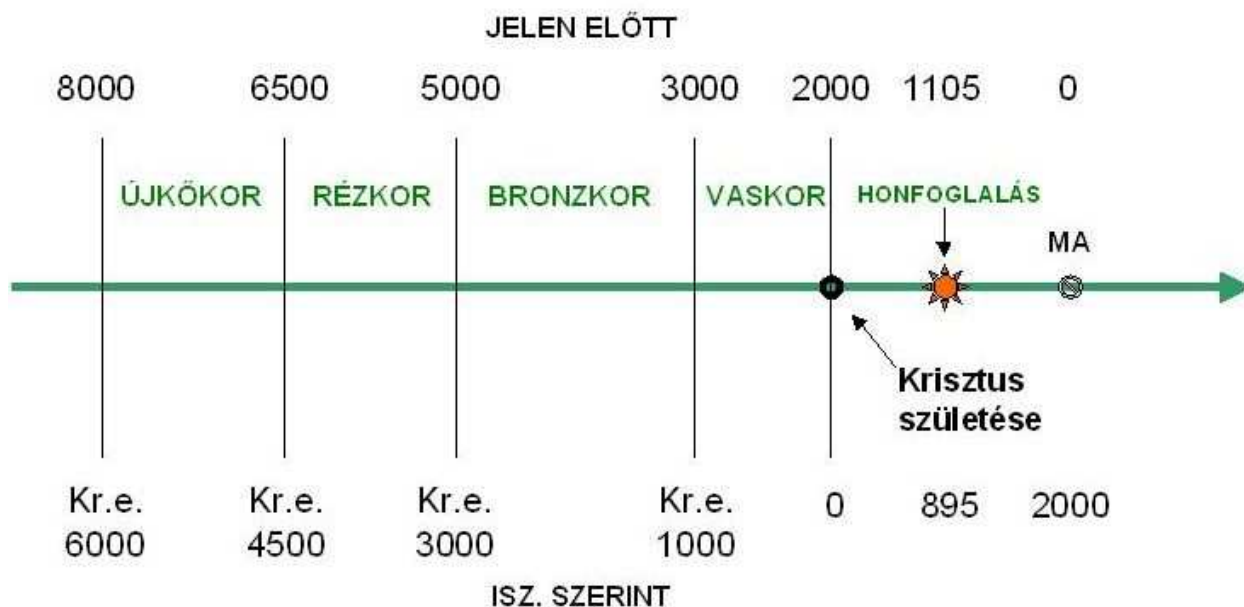


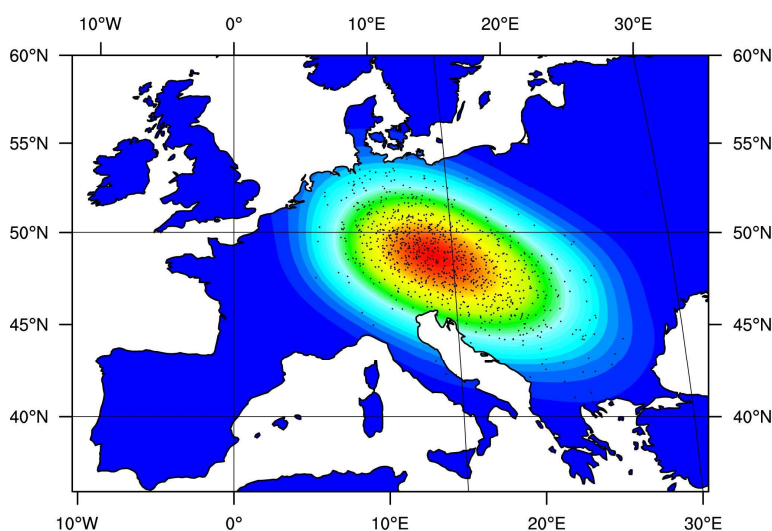
TÓTH IMRE: AMI AZ ŐSTÖRTÉNETBŐL KIMARADT

Magyar őstörténet c. könyvemben megpróbáltam röviden összefoglalni kárpát-medencei őseink történetét az újkőkortól kezdve, egészen a „honfoglalásig”. Igyekeztem meghatározni ősi kultúránk azon elemeit, amelyek az elmúlt évezredek régészeti leleteiből hosszú ideig, olykor a mai napig felmutathatók. Ilyen például az arcos edény, a paticsfal, a csőtalpas tál, de hasonlóan ősi, hazai örökségünk a magyar betűs írás, sőt a magyar nyelv is. Egyértelmű európaiságunkról tanúskodnak a génjeink, fontos bizonyítékaiként annak, hogy a magyar ősök legnagyobb része mindig is itt élt a Kárpát-medencében, bárhogyan nevezték is őket. Semmiképp sem lehetünk tehát ázsiai jövevények, ezért a „honfoglalókkal” szándékosan keveset foglalkoztam. Magyar népvünk finnugrista magyarázata szálnalmas szófacsarás, szóra sem méltó. Legnagyobb valószínűséggel a Magor névvel, illetve szóval lehet összefüggésben, amely szóban a g hang csak a középkorban lágyult gy-re, mint sok más szóban is. Horvát István írta a XIX. század elején, hogy a palócok még mindig magereknek, azaz szerinte mag-eresztő értelmű szántóvetőknek nevezik a „belföldi” magyarokat. Magor véleményem szerint eredetileg Mag-úr, tehát a mag ura lehetett. A magot az újkőkori embere teljesen természetes módon tulajdonította emberfeletti csodának. Minden további nélkül elképzelhető az, hogy a magok varázslatos kikelését, a növények felnövését és terméshozását a Magok urának, Magurnak-Magornak, magukat pedig – földművesek lévén – Magor népének tulajdonították. Egyáltalán nem biztos tehát, hogy magyar népvünket honfoglalóink (a hungárusok) hozták magukkal.

Mielőtt tovább mennék, célszerűnek látszik a Kárpát-medencére vonatkozó valós időrend bemutatása. Azért fontos ez, mert a korábbi idők szakírói a hazai leletek korát évezredekkel későbbinek gondolva, azokat egészen más korokba helyezték. Domanovszky György például az 1970-es években megjelent, „A kerámiaművészet kezdetei” c. könyvében még azt írta: „*Hazánk nagy részén az ún. szalagdíszes vagy vonaldíszes kerámia kultúra terjedt el, amely azonban csak i.e. 3500 körül veszi kezdetét, így ezekkel külön nem foglalkozunk.*” Ma már tudjuk, hogy az a vonaldíszes kultúra itt bizony, több mint 2000 évvel korábban megjelent, tehát a kerámiaművészet kezdeteit illetően, kihagyhatatlan lett volna a felsorolásból. A korrekció azonban máig várat magára. Kutatóink legismertebbjei, mint pl. Kalicz Nándor, Makkay János, Kovács Tibor, László Gyula stb., akkoriban egytől-egyig az említett hamis időrend szerint írtak, és a kultúrák terjedési irányát is eszerint határozták meg. Többé-kevésbé tehát hamis az a kép, amit általuk a Kárpát-medencéről kaphatunk. A Kárpát-medence helyes időrendje az alábbi:

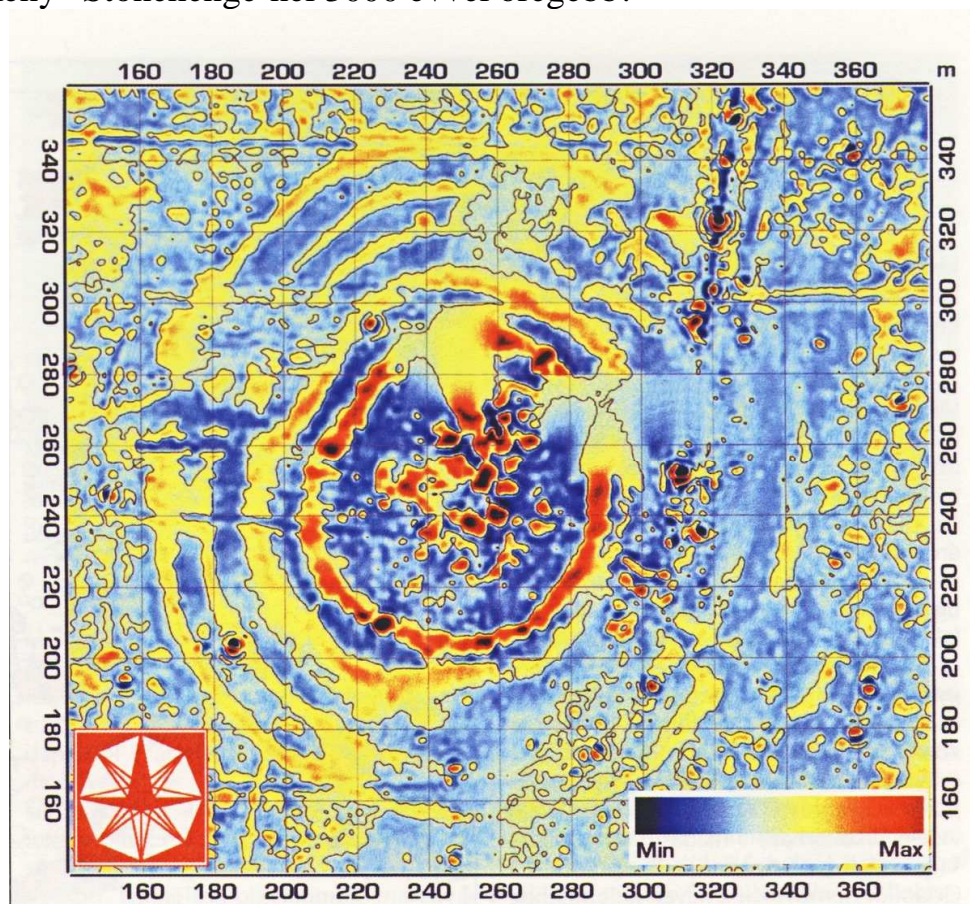


Régészeink ma már többnyire figyelembe veszik az új időrendet, de közben úgy tesznek, mintha mindig is ez lett volna az elfogadott. (Ld. pl., Magyar régészet az ezredfordulón.) Elmaradt az a korrekció, ami a pontosított kormeghatározásból következne, ami szerint például a korábban mindig máshonnan idevezetett kultúrák terjedésének iránya a legtöbb esetben megfordult, hiszen ezek többnyire éppen itt keletkeztek. Így például az újkőkor legjelentősebb kultúrája, a vonaldíszes kerámia kultúra is itt, a Kárpát-medencében született meg kb. 8000 éve, és innen terjedt tovább keletre, nyugatra és délre egyaránt. Ennek a kultúrának a jelentőségét nehéz lenne túlbecsülni, mert az ezt létrehozó népességnek köszönhető a fejlett földművelés, a házépítés, a kiégetett kerámiakészítés tudományának, és az itt beszélt nyelvnek az elterjesztése egész Európában. Nemrégiben a tejivás kezdeteit kutava is ugyanide lyukadtak ki a kutatók:



Mark Thomas professzor (University College London) szerint: *"Komputeres szimulációs vizsgálatunk során a tejfogyasztási képesség és az állattenyésztés elterjedését vizsgáltuk. Arra a következtetésre jutottunk, hogy a laktáz-perzisztencia 7500 évvel ezelőtt az úgynevezett vonaldíszes kultúra népénél alakult ki... "*

Szintén ennek a népességnek tulajdoníthatók a legkorábbi európai „kultikus” körépítmények, amelyeknek legismertebb képviselője ma az angliai Stonehenge. Hazai körépítményeink száma hatvan körül van, és például a polgári (csőszhalmi) „körépítmény” Stonehenge-nél 3000 évvel öregebb!



Polgár-Csőszhalom 7300 éves, ötszörös körárok-rendszerének mágneses térképe.

Az őskor vadászó, gyűjtögető, vándorló életmódját az újkőkorban váltotta fel a letelepedés, ettől kezdve beszélhetünk területekhez kötött népcsoportokról. Ettől kezdve létezik a hazai „vonaldíszes népesség” is. Ma már azzal is tisztában vagyunk, hogy a Kárpát-medence benépesítése egészen gyorsan, szinte robbanásszerűen zajlott le, hiszen tudjuk például, hogy az Alföld település-sűrűsége már hétezer évvel ezelőtt elérte a mai szintet. Semmi okunk nincs azt feltételezni, hogy a későbbiekben ez a helyzet megváltozott volna, mégis, szinte elképzelhetetlennek tartjuk a máig tartó folyamatoságot. Hogy miért? Azért, mert az általunk tanult történelem nem ismer el ilyet. Pedig itt a régészeti leleteknek a világon egyedülálló gazdagsága egyszerűen nem enged másra következtetni; nincs üres időszak, nem hiányoznak a leletek egyetlen korból sem, nem halt ki tehát a Kárpát-medence népessége soha, az utolsó tízezer év során! De tényleg: ha manapság egy kerékpárutat építenek két falu között, akkor ezen a régészeti szempontból véletlenszerűnek nevezhető nyomvonalon szinte biztosan megtalálják minden kor régészeti leleteit az újkőkortól egészen a középkorig. A régészek tehát elvileg mindent tisztázhatnának...

Igen ám, de a régész is csak ember, ezért csak részben hibáztatható. A régészeti képzés egyik fő tárgya a történelem, és a jó régész jól megtanulja a (sajnálatosan) hamis történelmet. Amikor aztán a kezébe kerül egy-egy lelet, ösztönösen beleilleszti azt az általa ismert történelmi keretbe, akaratlanul is ahhoz igazítja. Ezzel magyarázható például az, hogy a régészek mindenáron mindenütt népiirtások nyomait keresik, mert ők úgy tanulták, hogy az ilyen „inváziók” egymást érték egykor. Tömegsírok híján, egy-egy kerámia díszítési módjának a megváltozását tekintik a népességcsere döntő bizonyítékának. Idejött valahonnan – mondják – egy új nép, újfajta kerámiát hozott, és az újfajta kerámia népe „nyilván” legyilkolta az itt lakókat, elfoglalta a területüket.

Az új kerámia azonban szinte sosem egészen új, hanem csak újítás a korábbiakhoz képest, mint például az alábbi két edény esetében:



Bal oldalon rézkori, pusztaistvánházi korsó. László Gyula szerint díszítése kimondottan hazai jellegzetesség. Jobbra bronzkori, „halstatti” bevándorlóknak tulajdonított soproni lelet. Minden különbség ellenére szemmel látható a rokonság. Bátran kijelenthetjük; ha a baloldali díszítésmód valóban hazai jellegzetesség, akkor a jobboldalit sem kellett nekünk nyugatról importálnunk! (Uram bocsá' Még László Gyula is tévedhetett.)

S aztán, amikor megjelenik egy még újabb edénytípus, megint jöhet egy újabb (feltételezett) népiirtó sereg, a korábban itt lakókat pedig ettől kezdve kihaltak lehet tekinteni. Természetesen alaptalan az egész, merő feltételezés.

Ismeretes, hogy a „történelem előtti” korok népességeit a rájuk legjellemzőbb kultúrelemekkel, jobb híján az általuk készített kerámiákkal jelölik meg. Ilyen módon létezik a vonaldíszes kultúra, a mészbetétes kultúra, a harangedény kultúra, stb. A legfontosabb jellemző persze lehet más is, így létezik még halomsíros kultúra, harcibaltás (fokosos) kultúra, és így tovább.

Képzeliük el, hogy ezer év múlva, régészek kutatják a mai Kárpát-medencét. Megállapítják, hogy az 1980-as években itt a Trabant kultúra népe élt, hiszen a rájuk leginkább jellemző tárgy a Trabant volt. Ezt a népséget a leletek alapján néhány évtized múlva felváltotta a Suzuki kultúra népe. Bizonyított tehát a népségcseré! A Suzuki kultúra népe nyilván kiirtotta a Trabant kultúra népét, és a helyébe telepedett – mondhatnák a jelenleg is érvényben lévő elvek alapján a jövő régészei.

De mint ahogy az autók nem változtatták meg a népséget a közelmúltban, úgy annak idején a kerámiák sem tették ugyanezt. Mindössze egy újabb divat térhódításáról beszélhetünk, itt is, ott is. Különösen akkor láthatjuk ezt tisztán, ha a kultúra egyéb jellemzőit is szem előtt tartjuk, mert azok változatlansága egyértelmű bizonyítéka a korábbi népség továbbélésének. A paticsfalat például megtaláljuk az összes hazai kultúra építményeinél egészen a múlt századig, akár csak a talpas edényeket. Újkőkori arcós edényeink mai utóda pedig a Miska kancsó. Ezért fontos az, hogy ne csak egy-egy motívumot kiragadva találgassunk, hanem az összes jellemzőt figyelembe véve vizsgálódjunk. El kell felejtetni a történészek légbőlkapott „invázióit”! Alapvető szemléletbeli változásra van szükség: nem a helytelenül feltételezett rendszeres népirtás, hanem a folyamatosság nyomait kell kutatnunk!



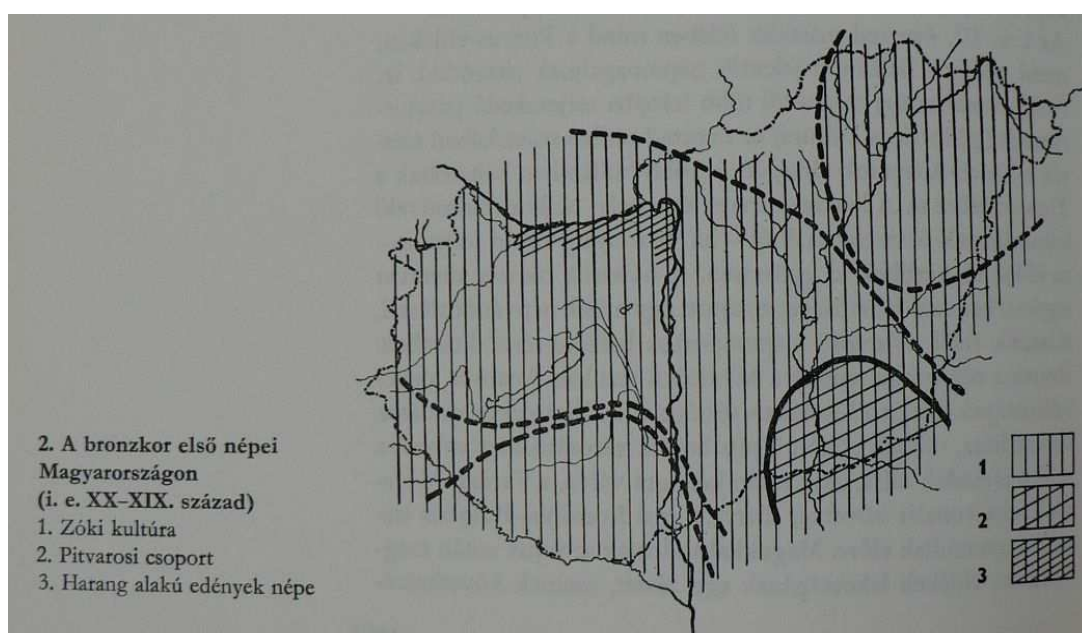
A fenti edényeket összehasonlítva sok mindent elmondhatunk róluk. Az első képen egy több mint hétezer éves, karcolt vonaldíszes csőtalpas tál látható. A másodikon és a harmadikon polgári típusú, bütykös, fűrt csőtalpas tálakat láthatunk. Mindkettő a vonaldíszes kultúra hagyatéka, bár a karcolatok már nemigen láthatók rajtuk. A talp átfúrása kimondottan tiszai találmány, de később elterjedt a Dunántúlon és Erdélyben is, ennek bizonyítékát láthatjuk a következő képen. (Erdélyi rézkori kerámiák.) A bütyök a hozzáértők szerint nem csak díszített, hanem az edény biztosabb tartását is segítette, kifúrva pedig a felfüggesztést is lehetővé tette. Az ötödik képen egy rézkori,

mágorhalmi lelet látható. Rajta még mindig ott van a karcolt vonaldísz, talpcsöve ennek is fűrt, de a lyukak átmérője már sokkal kisebb, és a talp megnyúltabb.

Már a rézkorban készítettek hullámvonalas szélű talpcsöves tálakat is, legutóbb pl. a BTM munkatársai találtak ilyen 2008-ban, de képet róla sajnos nem közöltek. A hatodik kép bronzkori edénye is egyfajta hullámvonalas (ki-beugrásos) széllel készült, rajta a bütyök már teljesen átalakult felfüggesztő alkalmatossággá. Az utolsó két képen pedig már mai, korondi csőtálpasok bizonyítják, hogy ugyan a divat az idővel sokat változott, de az alap gondolat, a csőtálpas tál mind a mai napig megmaradt.

Ilyen edényeket persze máshol is készítettek később, nem csak a Kárpát-medencében. De a hazai alkotásokat egymás mellé téve rögtön kitetszik a folyamatosság, így könnyen beláthatjuk, hogy az itt élőknek semmi szükségük nem volt arra, hogy időről időre, mindig mindent máshonnan vegyenek át. Csak a saját kultúrájukat fejlesztették tovább évezredekken keresztül.

Mint már említettem, a rossz időrend következménye az a feltételezés is, miszerint a Kárpát-medence népe és kultúrája nem lehetett egységes, mivel ide mindig minden máshonnan jött be. Történészeink elképzelései szerint a különféle irányokból bejövő kultúrák népei, az általuk elfoglalt területeket hozzácsatolták a magukéhoz, és így gyakorlatilag kiszakították azt az itteni egységből. De ami itt volt hamarabb, azt nem lehetett máshonnan behozni. Példának okáért a zóki kultúra nem lehet vucedoli eredetű, - bár hivatalosan még ma is annak nevezik, - hiszen az ezer évvel fiatalabb nála. Ha megnézzük térképen a zóki kultúra elterjedési területét, világosan láthatjuk, hogy a Kárpát-medence kultúrája bizony egységes volt a zóki kultúra idején is! (Kovács Tibor: A bronzkor Magyarországon. A kormeghatározás természetesen itt is rossz, legalább 2000 évet téved a szerző!) Nagy kár továbbá, hogy a térkép már csak a Trianonban megcsonkított Magyarország területét ábrázolja.



Még egyértelműbbé teszi a honnan-hová kérdést a csak idehaza megtalálható nyersanyagok külföldi megjelenése. Ilyen például a dunántúli kova: a szentgáli radiolarit, vagy a tokaji obszidián, amikből annak idején kiváló kőeszközöket készítettek, és amelyek eljutottak például a mai Németország és Franciaország területére is. Ezekre nem lehet ráfogni, hogy onnan kerültek ide, csakis itteni exportról beszélhetünk. A közeljövőben indul is egy nemzetközi kutatás ennek felderítésére, kíváncsian várjuk az eredményeket. Különösen az exportőrök kiléte kell, hogy érdekeljen bennünket, de erről egyelőre nagy a hallgatás. Mellesleg a magas szintű kömeggmunkálásnak itt már hetvenezer éves előzményei vannak, lásd:

„Világszenzáció a miskolci őskori hőkezelő”

<http://www.miskolc2010.hu/index.php?c=hirarchivum&tol=30&kod=62>

A tudósítás szerint az ősember itt olyan hőkezelési technológiát alkalmazott, amelyet a jelenlegi ismereteink szerint csak több tízezer évvel később használhatott volna. Nem bizonyítható ugyan a folyamatosság, de a módszer itt ugyanaz maradt még a bronzkorban is. Talán nem véletlenül.

A régészeti képzés másik fő tárgya a nyelv. Nyilván ez sem véletlen, hiszen a népek „nyelvcsaládok” szerinti felosztását másképpen nem tudnák elfogadtatni a régészekkel. Genetikailag, embertanilag ugyanis nem léteznek se „finnugor”, se „indoeurópai”, se „szláv”, se „török”, mert ezek hamis kategóriák. Egy hamis világkép idejétmúlt kategóriái. A régészeknek mégis ezekbe kell belegyömöszölniük a múltat. De vajon mit jelent az, (például) hogy indoeurópai? A nagy árja múltkeresés idején sokan az indiai szanszkrit nyelvet tartották a világ legősibb nyelvének. Kitalálták tehát, hogy az árja népek ősei is ezt beszélték, és hogy ezek szerint ők is Indiából származnak. El is nevezték az őseket indo-árjáknak. Később, amikor az árja szó kellemetlenné vált, áttértek az indo-európaira, és a körbe bevontak több más népet is. Ma már talán senki sem állítja, hogy ezek a népek valóban Indiából származnak, ám a kifejezés máig makacsul tartja magát, elsősorban a nyelvészek körében. Ami a nyugat-európai nyelvek szanszkrittal való rokonságát illeti, igen távoli rokonságról lehet csak beszélni. Legalább annyira a magyar is rokona a szanszkritnak, mint azok. Egyes nyelvészek szerint, kellő akarattal bármely két nyelv rokonságát ki lehet mutatni, valószínűleg nem tévedünk nagyot, ha itt is valami hasonlóra gondolunk.

„...Amikor azt állítjuk, hogy a latin, a szanszkrit, vagy a germán nyelvek, indoeurópai nyelvek, az nem jelenti azt, hogy vitathatatlan nyelvészeti és más tudományos bizonyítékot találtunk a feltételezett indoeurópai nép/faj létezésére. (Valóban nincsenek erre vonatkozó régészeti, antropológiai, történelmi bizonyítékaink, lásd például Häusler 2003 & 2004). Csakis azért beszélünk indoeurópai népről, mert a nyelvészek a szóban forgó nyelveket ebbe a nyelvcsaládba sorolták. Más szóval, a nyelvészek „feltételezték” (bizonyos vizsgálati módszereik alapján), és nem „bizonyították”, hogy e nyelvek ugyanabból az ősnyelvből származnak. E ponton, miután az indoeurópai ősnyelv létezését feltételezték, a nyelvészek és más szakterületek tudósai egy lépéssel továbbmentek és újabb feltételezéssel álltak elő: a “nyelv egyenlő nép/faj” elgondolásból kiindulva feltételezték, hogy nemcsak az

indoeurópai ősnyelv létezett, hanem az e nyelvet beszélő, homogén nyelvi közösség/nép is. ...Bár az indoeurópai koncepció elsősorban nyelvészeti elgondolás, mégis, azzal, hogy feltételezzük e nyelv létezését, feltételeznünk kell az e nyelv beszélőinek homogén csoportját is, amelyet közös kultúra jellemez, mint minden természetes nyelv esetében. Amikor ősnyelvekről beszélünk, akkor nem történelem előtti tényekre, nem valódi nyelvekre gondolunk, amelyeket egy létező nyelvi közösség valóban beszélt valamikor és valahol az őskorban, hanem csupán nyelvészeti elméletekre. Magától értetődő, hogy nem szabad az elméleteket a tényekkel összekeverni. Ez tökéletesen áll az uráli nyelvcsaládra is. Az uráli népek /nyelvek esetében is az a kiindulópont, miszerint a történelem előtti időkben létezett egy jól meghatározható, homogén uráli nép/faj, szintén csak egy feltételezés, amely az uráli osztályozás következményeként keletkezett. Valójában, az indoeurópai nyelvekhez hasonlóan, az uráli nyelvek esetében sincsenek régészeti, antropológiai, vagy genetikai bizonyítékok. Hasonlóképpen, az uráli ősnyelv soha sem létezett, soha sem volt egy igazi nyelv.” (Angela Marcantonio: A finnugor elmélet és a magyar nyelv eredete)

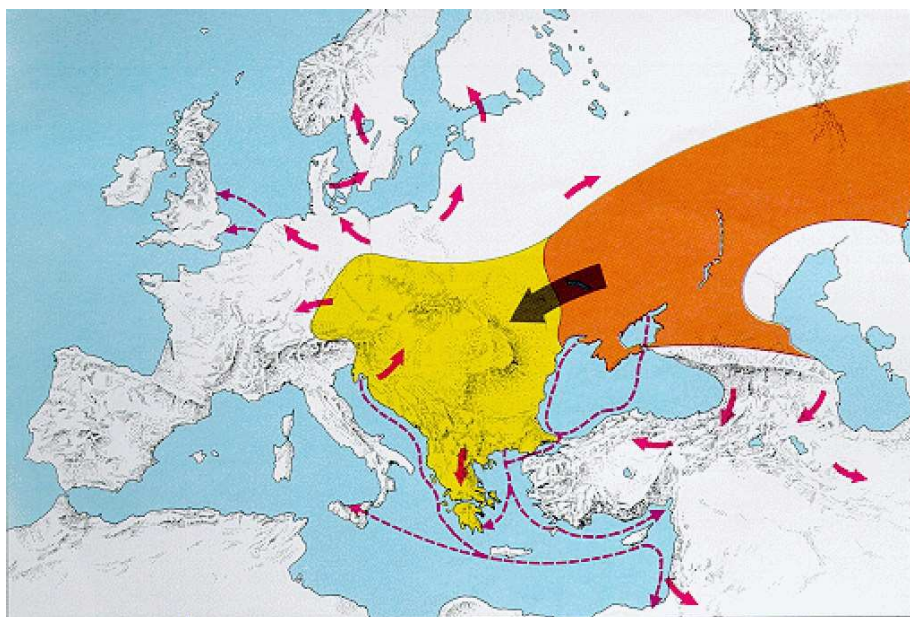
Érdekes dolog a nyelvészet és a történelem. Tudománnyá nyilvánításuk lehetőséget biztosít bennfenteseiknek az ellenvélemények elhallgatására, figyelmen kívül hagyására. Ám pl. ez a „történettudomány” szinte minden országban más és más, a nemzetek (maguk által megírt) története nemegyszer ellentmond egymásnak. Mégis mindenütt elvárják, hogy az állampolgárok fenntartás nélkül elfogadják az elméleteiket: itt ezt, ott meg azt. Ugyan miféle tudomány ez? (Ld. alább: „avarszlávok”!) Sajnos, a manapság hirdetett „uniós” összevonásokkal, a nemzeti helyett „regionális” kutatásokkal sem igazán jutunk előbbre, amíg a nyelvi és a történelmi tudományosság ezen a szinten marad. Nyilvánvaló, hogy a domináns nemzetek megszépített történelméhez igazítják ezentúl is a múltat.

Tudjuk például, hogy a XIX. századi magyarellenes „indoeurópai” történészek, akik a szkíták magyarakkal való rokonságával még természetesen tisztában voltak, a szkíták történelmi szerepét igyekeztek minimalizálni, kultúrájukat lefitymálni, amennyire csak lehet. Ennek következménye lett az, hogy a szkíták korát a Kr.e. I. évezredre korlátozták, és hogy az általuk birtokolt területeket a valóságosnak a töredékére csökkentették – persze csak papíron. Ugyanakkor – ismerve a valóságot – irigyelték is a szkíta őseket, ezért megpróbálták valahogyan eltulajdonítani őket. Hogy a szkíta kifejezést elkerüljék, még a szkítákat is megelőző korú „harcibaltásokról”, „kurgán műveltségű indoeurópai ősnépről” kezdtek beszélni, akik az indoeurópaiak dicsőséges őseiként leigázták a környezetükben élő „alacsonyabbrendű” népeket, majd elterjesztették körükben „magasabbrendű” kultúrájukat. Ha egy kicsit utánanézzünk ennek a „romantikus” történetnek, rájövünk, hogy azok a „kurgán műveltségűek”, (kunhalmosok) akiket erre a célra kinéztek maguknak, nem mások, mint a szkíták ősei.

„A KURGAN-INVÁZIÓK elmélete szerint az ősi indoeurópaiak lovas harcosok voltak, akik a Fekete-tengertől északra elterülő őshazájukból (narancsszínű) i.e. 4000

körül kezdtek elvándorolni. E térképet a Tudomány című lap Marija Gimbutas (Kaliforniai Egyetem, Los Angeles) térképe alapján rajzolta. Az elmélet szerint a harcosok első hulláma i.e. 3500 körül jutott el Görögországba, onnan pedig észak és dél felé terjeszkedtek. A színes nyilak ábrázolják vándorlásaik irányát i.e. 2500 után.” Colin Renfrew: Az indoeurópai nyelvek eredete. Tudomány, 1989. december. Ld: <http://www.lib.jgytf.u-szeged.hu/~toth/Alknyelv/tk02.htm>

A szöveghez tartozó térkép szerint a hódítók célja elsősorban a Kárpát-medence volt. Kunhalmokat itt pedig már a rézkortól kezdve építettek a halomsíros betelepülők.



Az alábbi képen pedig már a szkíták birodalmát láthatjuk, ugyanazon a területen:



Horvát István írta meg 1825 körül, hogy hatalmas népek nem tűnhetnek el egyik napról a másikra csak úgy, és az is kizárt, hogy hasonlóan számottevő népek lepottyanjanak az égből az előzőek helyére. Ha megnézzük a „harcibaltások” és a

szkíták jellemzőit, világosan láthatjuk, hogy itt sincs szó másról: az általuk elfoglalt terület, az öltözködés, a lovas közlekedés és harcmodor, a fegyverek, a tárgyak díszítő motívumai, a halomsíros temetkezési mód, és még sok minden más, mindmind megegyeznek. Kétség nem férhet tehát hozzá, hogy a harcibaltások (fokososok) azonosak a szkítákkal.

Elképesztő, de már jó ideje ott tartunk, hogy aki a szkítákat, harcibaltásokat a magyarokkal meri rokonítani, az „kizárja magát a tudományosságból”. Ma már bátorság kell a „szittyák” felvállalásához, holott ezelőtt kétszáz évvel még mindenki tudta, mi az igazság.

A szkíták „indoeurópaiságának” az összes korabeli forrás is ellentmond. Az átcsoportosítóknak emiatt nem maradt más lehetősége, mint hogy ezeket a forrásokat egyszerűen figyelmen kívül hagyják. Nevezhető ez tudományosnak? Nézzünk néhány példát az ignorált írásokból:

Iustinus (Világkrónika): *„A szkítákat mindig a legrégebbi népek tartották, bár a szkíták és az egyiptomiak között hosszú időn át folyt a vetélkedés eredetük régisége felől.”*

Trogus Pompeius: *„A szkíták ezeröttszáz éven át, minden más nép előtt birtokolták Káldeát, (Mezopotámiát) s ők a világ legősibb nemzete, régiségben még az egyiptomiakat is felülmúlják.”*

Ugyan hogy írhattak volna ilyeneket ezek a történetírók, ha a szkíták valóban csak a Kr.e. I. évezredben jelentek volna meg?

Rhodosi Apollónius (Kr.e. 230 k. Argonautica IV.): *„Van egy folyó, ...széles és mély, s teherhajóval átjárható. Iszternek nevezvén ezt, távolságát is jelentették... Mert sohasem láttak még ezelőtt tengeri hajókat sem a thrákokkal vegyült scythák, sem a sigynek.”* (A „sigynek”=szeginek, szegények a Kárpát-medence őslakói. TI)

Herodotos: *„Az Iszter legnagyobb folyó levén mindenek közül, melyeket ismerünk... Ez az első, mely a scythaországi folyók közül nyugatról folyván ilyen okból lett a legnagyobb, mivel ti. más folyók ömlenek beléje...”*

Tehát a Kárpát-medence is „Szkítaországhoz” tartozott Herodotos idejében. Még érdekesebbek az avarokról szóló tudósítások! (Szádeczky Kardoss Samu: Az avar történelem forrásai c. könyve alapján.)

Theophylactus Simocatta: *„Ez év nyarának beköszöntésekor az, akit a türkök keleten kagánnak tisztelnek, követeket küldött Maurikios császárhoz... Ez a kagán háborúban legyőzte az abdelok fejedelmét (azokról beszélek, akiket hephtalitáknak – fehér hunoknak - mondanak) s megszerezte e nép feletti uralmat. E diadallal nagyot emelkedett, és így hajtotta szolgaságba az avarok népét...”*

Menander Protector: „Midőn Iustinus császár uralmának negyedik esztendeje kezdődött, megérkezett a türkök követsége Bizáncba... A császár megkérdezte: Világosítsatok fel bennünket, hogy mekkora tömegű avarság vonta ki magát lázadóan a türkök fennhatósága alól és vannak-e még most is e népből nálatok? A válasz ez volt: Vannak még, ó császár, akik híven ragaszkodnak a mi országunkhoz, azok pedig, akik megszöktek tőlünk, úgy vélem, körülbelül húszezren lehetnek.”

Theophanes: „Ugyanebben az időben bejött Bizáncba azoknak, akiket avaroknak mondanak, a furcsa népe s összefutott az egész város megnézésükre, mert soha ilyen népet még nem láttak. Hátul nagyon hosszú volt a hajuk szalagokkal megkötve és befonva. Egyéb viseletük a többi hunokéhoz hasonlított.”

Corippus: „A nyers és durva avar így kezdett szólani éles szavakkal: Az avarok királya... számtalan népet és hatalmas királyságot igazott le... a vad perzsák félték tőle, a térdeihez emelték kezüket, könyörgésükkel érdemelték ki a békességet. Ha nem így történt volna, hiába övezték volna Babyloániát magas falak, Parthia most az avarok uralma alatt nyögne. Áttörtünk az Euphratesen, jeges folyókon keltünk át s téli havon, amerre fagy fékezi a vizek folyását és a hullámzó ár keményebbé fagy mindenféle ércnél... ütközetekbe bocsátkoztunk, erődített helyeket vettünk be; falaiikat lerombolva hatalmas városokat döntöttünk le. Győzedelmes királyunk most elérte a szkíta Duna partjait, a széles mezőkön sűrű tömegben üttette fel a sátrakat...”

Menander Protector: „... a rómaiak veresége után az avarok hadvezére üzenetet küldött Tiberioshoz. A kiküldött üzenetvivő így szólt: 'Hogyan merésztetek harcos kezek hiányának a betegségében szenvedve az avarok, tehát éppen szkíták ellen háborút indítani? Vagy nincsenek irataitok és feljegyzéseitek, amelyek olvasása megismertethet benneteket azzal a ténnyel, hogy a szkíta törzsek leküzdhetetlenek és megverhetetlenek?’”

Thaeodorus Syncellus Baján avar fejedelemről: „Menekülő szökevény volt, aki őt test szerint nemzette, bár ne tette volna. Távoli földről származott, mint valami Isten csapása szakadt arra a területre, amelyen ma népe lakik.” (Eszerint az itt lakók nem feltétlenül örültek a jövevényeknek!)

Az avarokról tehát egyértelműen megállapítható, hogy a fehér-hunok, pártusok utódai voltak, akiket a szkíta népek közé soroltak. A kínai zsuán-zsuánokkal való azonosításuk teljesen alaptalan. Később, részben ugyanarról a területről származtatják a honfoglalókat is:

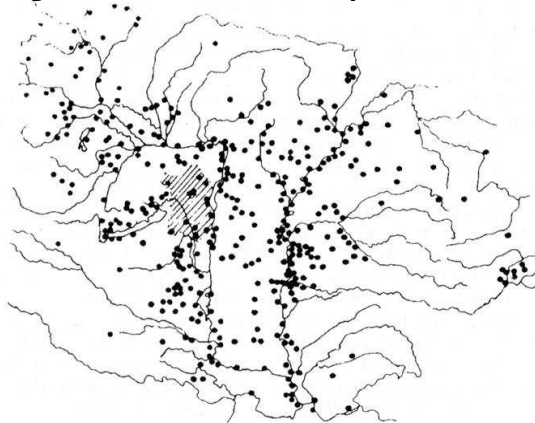
El Bakri: „A hungárusok (honfoglalók) Khoraszánból származnak.”

Anonymus: „A hungárusoknak igen vitéz és a hadi viszontagságokban felette hatalmas nemzete, mint fentebb mondottuk, eredetét a szkíta nemzetből vette...”

Werbőczy (Hármaskönyv): I. rész, 3. czim, 1. §: „*A nemesség, a melyet többnyire a szabadok elnevezése alatt is szoktak érteni, úgy mondják, hogy eredetileg a hunnok és magyarok közt keletkezett, miután ezek Scythiából Pannoniába nyomultak, a melyet most változtatott néven, az itt lakó magyaroktól Magyarországnak neveznek”.*

Bakay Kornél szerint a magyar régészek 1939-ig nyolcvanöt nagyobb szkíta temetkezési helyet ismertek fel az országban. Hagyatékuk, csak a Kr. e. VIII-III. század közötti időszakból (ez a hivatalosan elismert szkíta kor) vaszablák sorozata, 25 bronztükrő, 67 vasfokos, húsznál több állatalakos tegezdzisz, 23 bronzcsörgő, több száz nyílcsúcs, fibulák, vastőrök és kardok sorozata. A két világháború között még negyvenezer kunhalmot, azaz szkíta halomsírt tartottak nyilván hazánkban, amelyek építése ötezer éven át, egészen a római kereszténység felvételéig zajlott. (Mára persze csak a töredékük maradt.) Nekünk tehát igenis sok közünk van a szkítákhoz, nyilvánvaló, hogy utódaik máig itt élnek közöttünk. Ugyanakkor nagy hiba volt csak a kincsekkel teli „honfoglaló” sírokat magyarnak tartanunk, mert ezzel megtagadtuk, másoknak adtuk szegény (sigyn) őseinket, a hazai őslakosokat. Magunk teremtettünk lehetőséget az eltulajdonításukra. Így aztán a végén két szék között a pad alá estünk, mivel a szkítákat elorozták tőlünk, a szegény parasztok meg nekünk nem kellettek. Kárpótlásul viszont kerestek nekünk „finnugor” rokonokat.

Menander Protektornál olvashattuk, hogy az ide költözött avar-hunok számát mindössze húszezer főre becsülték ellenségeik, a türkök. Ebből következik, hogy itt, ők is csak mint uralkodó réteg jelenhettek meg, és a nagyszámú avarkori lelet túlnyomó többsége nem az avar-hunok, hanem az őslakosok hagyatéka. Az is egyértelmű az előzőek szerint, hogy az avarok nem lehettek „türkök” sem, hiszen éppen előlük menekült egy részük nyugatra, más részük keletre, India felé. Amint azt az előző idézetekben többen leszögezik, még az avarok is egyértelműen szkítáknak számítottak. Ma már persze őket is megpróbálják elvenni tőlünk, és akadnak történészek, akik pl. „avar-szlávokról” beszélnek: „*A nyitrai iskola ezeket előbb avar-szlávnak, majd később szlávinak, még később – a mai napig – szlávnak tartja, a griffes mintákat pedig Bizáncból származtatja.*” Olvashatjuk László Gyula: A szlávok régészeti kutatása hazánkban című írásában. De mint tudjuk, a történelem még Nyitrán is „tudomány”. Addig tehát, amíg a szkítákat (s köztük az avarokat) az „indoeurópaiak” a saját őseiknek állítják, korrekt európai történetírásról nem beszélhetünk. Az alábbi képen: későavar lelőhelyek láthatók:



Angela Marcantonio említette, hogy nincsenek indoeurópai gének. Ha már itt tartunk, tisztázandó néhány bennünket közelebbről érintő kérdés is, például hogy milyenek lehettek a honfoglalók génjei? Azt már biztosan tudjuk, hogy nem lehettek uraliak, hiszen a TAT teljes egészében hiányzik a magyarságból. A Semino-féle genetikai vizsgálatok eredményei azt mutatják, hogy a két legősibbnak tartott európai Y-kromoszómás jelző, az EU18(zöld) és az EU19(lila) a mai magyar férfiakban összesen 73,3 %-ban van jelen. (Ld. alább!) Abban mindenki egyetért, hogy ezeket nem hozhattuk ide keletről, mert ezek a jelzők a szomszédainkban is igen jelentős arányban jelen vannak, (akik biztosan nem a honfoglalók utódai,) így ezek semmiképp sem lehetnek Árpádék jellemzői. Marad tehát a többi haplotípus.

Az (EU7+EU8) színe a világoskék, ez is egyértelműen európai. Becsült kora 22000 év, a gravetti népeiséghez kötik. Bennünk, magyarokban ez a marker 11,1 %.

Az EU4(sárga) egyértelműen déli eredetű. Szemmel látható, hogy a Közel-kelet felől észak-nyugatra haladva csökken az aránya, minden valószínűség szerint a Körös-kultúra kezdetleges földművelést terjesztő népének a jellemzője lehet.



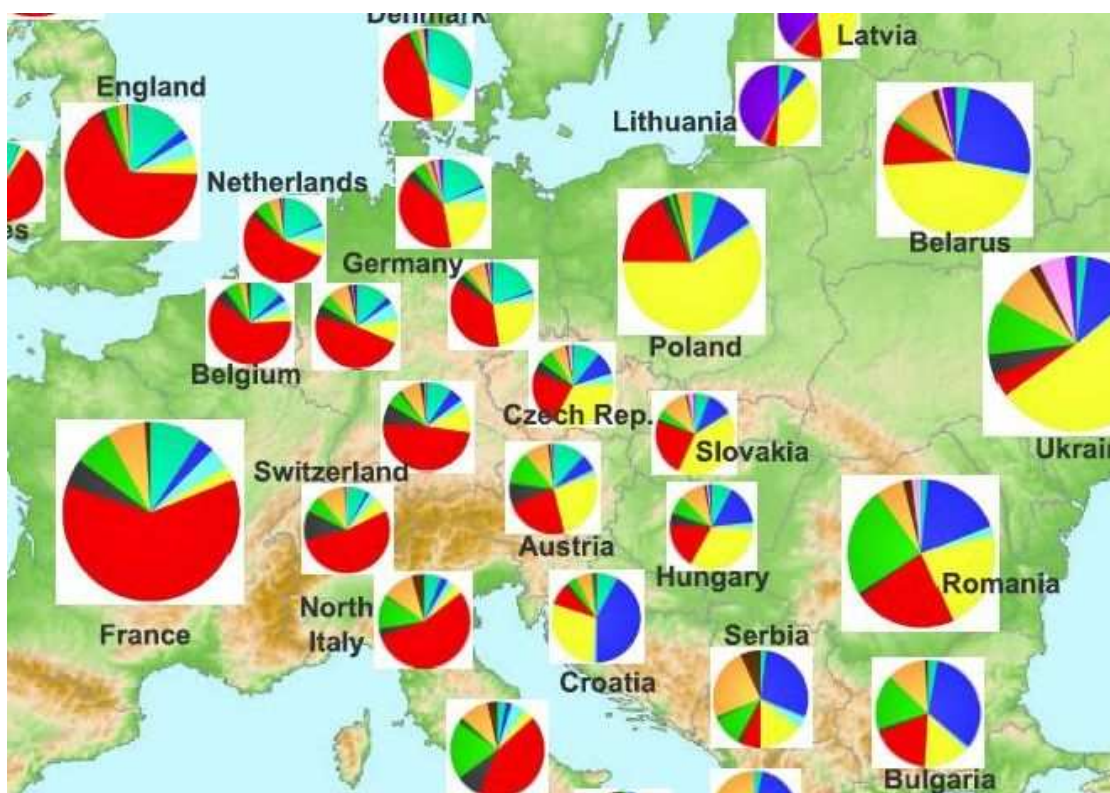
Akadnak akik a piros színnel jelölt (EU9+EU10+EU11) jelzőben vélik felfedezni Árpád népének génjeit, véleményem szerint tévesen. Már csak azért is, mert ha ez igaz lenne, akkor például az olaszokban és a franciákban is több „honfoglaló gén” lenne, mint a magyarokban, ez pedig képtelenség. A piros színnel jelölt mutáció kaukázusi eredetű lehet, de elterjedésének útvonalába nem esett bele a Kárpát-

medence. Sokkal valószínűbb, hogy a Földközi-tenger partjai mentén terjedt nyugat felé, majd onnan északra. (Pl. a Cardium kerámia népével.)

Rejtélyes módon eltűntek tehát a honfoglalók. A magyarázat csak az lehet, hogy ők is ugyanolyan génekkel rendelkeztek mint az itt lakók, ezért nem találják a nyomaikat. Valóban igaz lehet az, hogy évezredekkel korábban innen költöztek ki az őseik, akik szkítákként tovább élve, - legalábbis többségükben - megőrizték az ősi géneket. Visszatérve ezért nem okoztak jelentősebb változást, így a honfoglalás valóban hazatérés lehetett. Nem lehetetlen tehát, hogy a Tárih-i Üngürüs igazat írt, amikor Hunor néperől azt állította: a saját nyelvükön beszélő népet találtak itt.

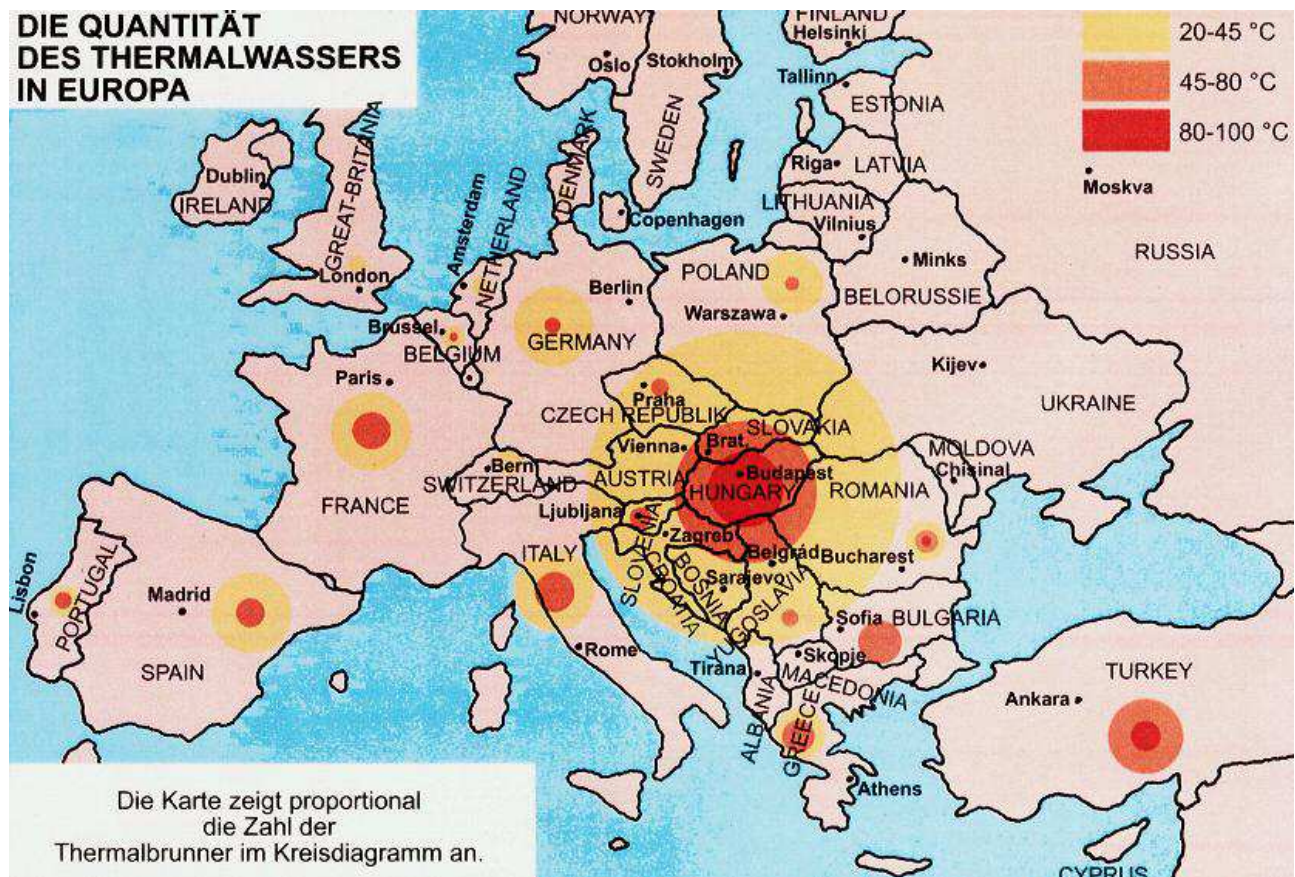
Hozzá kell tenni az eddigiekhez, hogy az EU19 jelzőnek a Seminoék által megadott 60 %-os arányát a későbbi (elsősorban hazai) vizsgálatok megkérdőjelezték, mondván, hogy az csak az ország észak-keleti részére igaz, ahonnan Seminoék begyűjtötték a mintáikat. Raskóék szerint az ország többi részén az EU19 aránya jóval alacsonyabb. Nem tudhatjuk, hogy ezek az újabb vizsgálatok (és a mintavételek) valóban körültekintőbbek voltak-e a korábbiaknál, de ezek eredményei alapján is ugyanoda jutunk, hiszen az EU19 lecsökkenésével más őseurópai jellemzők aránya növekedett meg, mint pl. EU7, EU8, EU18, és az ázsiai jelzők változatlanul hiányoznak belőlünk. Így is – úgy is őseurópaiak vagyunk!

Így pl. a http://www.eupedia.com/europe/european_y-dna_haplogroups.shtml c. honlapon ma már az alábbi képet közlik az európai népek Y-kromoszómás jelzőiről:



Vigyázat, a színek nem ugyanazt jelölik mint korábban! EU18 - piros, EU19 - sárga. A magyaroknál feltehetően az MTA által megadott arányokat vették figyelembe. Ezek alapján is jól látható, hogy egyszerűen nem lehetünk ázsiai betolakodók!

Az újabb feltételezések szerint az EU19 gócpontja a mai Ukrajna területére esik, (bár az ábra szerint a sárga cikk a lengyeleknél a legnagyobb) ezért azt feltételezik, hogy a keletkezés helye is Ukrajna volt. Ennek ellentmond az, hogy a legutolsó jégkorszak végén, a legnagyobb lehülés idején a Kárpát-medence sokkal inkább lehetett lakható, mint Ukrajna, hiszen a terület jóval védettebb volt, és az alatta lévő termálvizek, és a vékonyabb földkéreg is magasabb talajhőmérsékletet biztosított. Tehát az ősember itt sokkal inkább túlélhette a hideget, mint az egyéb területeken, és mondjuk Ukrajnában. Jól mutatja ezt az alábbi ábra is:



Tekintve továbbá a régészeti leleteket, ma már bizonyítottnak tekinthető, hogy a földművelés (és a földművelő népesség) az újkőkorból kiindulva terjedt kelet felé, Ukrajnán át, egészen az Uralig. Ha az EU19 valóban a Kárpát-medencében született meg, és innen terjedt tovább a keleti területekre, miközben később nyugatról és délről beköltöztek ide az EU18, EU7, EU8, EU4 jelzőkkel jelölt népcsoportok, akik idővel el is keveredtek a helybeliekkel, nem is csodálkozhatunk azon, ha az EU19 aránya a helyi népességben lecsökkent. (De hogy valójában mennyire, az azért még tisztázandó.) Teljesen logikus a magyarázat. Mi, mai magyarok már nem csak a legősibb kárpát-medencei genetikai jelzőket hordozzuk magunkban, hanem a későbbiekben beköltözött, de hasonlóképpen ősi, európai népcsoportok jelzőit is.

Felmerült aztán egy újabb kérdés, nem lehetséges-e az, hogy mi csak átvettük jellemző génjeinket a körülöttünk lakó szomszédainktól? Ma már az uráli

eredetünkhöz körömszakadtáig ragaszkodók is kénytelenek elismerni, hogy genetikailag nem vagyunk azok. Hogy mégis mentsék ami még menthető, minden rafinériát bevetve legutóbb azt találták ki, hogy azért van ez így, mert ugyan eredetileg uraliak voltunk, de idővel „elvesztettük” uráli génjeinket, és a szláv népek közé keveredve, „átvettük” az övéiket. Ennek érdekében az EU19-et máris kinevezték „szláv génnek”. (Sőt, amikor egyes kutatók a Kína nyugati részén talált három-négyezer éves európai eredetű csontvázak csontjaiban is megtalálták ugyanezt a jelzőt, már egyenesen indoeurópai mutációról kezdtek beszélni. Ezen a téren is folytatódik tehát a múlt és az ősök eltulajdonítása.)

Géneket azonban sem „átvenni”, sem „elveszíteni” nem lehet. Azok ugyanis kizárólag örökölhetők. Az „átvettük” kezdetű mese tehát ezúttal nem jött be. Népcsoportok keveredése természetesen előfordulhat, és elő is fordul gyakran. Ilyenkor a keverék népességben megjelenik mindkét (vagy több) behozott jelző, és az arányok is megváltoznak. Könnyű azonban belátni, hogy teljesen csak akkor tűnhet el bármelyik, ha az azt hordozók egytől-egyig kihaltak. Itt szerencsére még nem tartunk.

Visszatérve honfoglalóinkra, még egy furcsaságot szóvá kell tenni. Láthattuk a nyelvcsaládoknál, hogy a nyelvészek által felállított kategóriák nem fedik a valóságot, nincsenek közös ősökre visszavezethető indoeurópaiak vagy finnugorok. A régi források honfoglalóinkat egyértelműen a szkíta-hun népek csoportjába sorolták, de ezt a kategóriát a nyelvészek egyszerűen törölték. Létrehozták viszont a „török”-öt, amibe besorolták a belső-ázsiai türk népeket, továbbá a mongolokat, tatárokat, stb., de beleszuszakolták az avarokat, a hunokat, és még számos távoli rokonunkat is. Sokan el is fogadják ezt a csoportosítást, és a magyarokat ebből kifolyólag török eredetű népnek tartják. Rosszul teszik.

Már az avaroknál felmerült a türkökkel való azonosságuk lehetősége. Mint olvashattuk, nem voltak azok, sőt ellenségei voltak egymásnak. Az Árpád-féle honfoglalókat is előszeretettel azonosítják bizonyos türkökkel. (Ha nem akartok finnugorok lenni, akkor legyetek törökök!) Óvatos fenntartással kell ezt is kezelni, mert néha kiderül, hogy a hivatalosaink által idézett források nem is róluk szólnak:

„A forrásokban olvasható népnevek valódi etnikai tartalmának feltárása speciális felkészültséget igényel: például Maurikios császár alatt (582–602) készült egy hadászati kézikönyv (Stratégikon), amelyben összekeveredtek a belső-ázsiai türkökre és a Kárpát-medencei avarokra vonatkozó leírások. Ezt nagyban fölhasználta Bölcs Leó császár, amikor 902-ben maga is írt egy kézikönyvet (Taktika), de abba már olyan adatokat is beépített, amelyek a Kárpát-medencei magyarokkal kapcsolatosak – s e három nép a forrásban egyazon népnév („türk”) alatt szerepel! Hogy melyik név éppen melyikre vonatkozik, ahhoz nem elég középgörögül olvasni tudni (az sem könnyű!); bizantinológusnak kell lenni.” – Írja a Magyar Tudomány 2008. októberi száma.

Angela Marcantonio: Nyelvészeti paleontológia - tudomány avagy fikció? c. írásában is hasonlókról olvashatunk:

„Mint az alábbiakban látni fogjuk, a nyelvészek inkább azt az etimológiát fogadják el, amely a "magyar" szót összekapcsolja egy másik "uráli " tulajdonnévvel, a "Mansival", a vogulok önmegnevezésével. ...Az a nézet, hogy a magyarok legközelebbi rokonai a vogulok/mansik, eredetileg nem annyira tudományos érveken nyugodott, mint inkább a felszínes, "véletlenszerű" hasonlóságon a tulajdonnevek között... Ma már széleskörűen elismeri a szakirodalom, hogy a magyar nyelv gyökeresen különbözik - fonológiai, morfológiai, lexikai, szintaktikai szinten egyaránt - az obi-ugor nyelvektől... Emiatt nem okozott meglepetést az az észrevétel, hogy az ugor ág (a magyar és az obi-ugor nyelvek) következetesen ellenáll a számos rekonstrukciós kísérletnek. Ez annyit jelent, hogy a magyar-Mansi etimológiai kapcsolat lényegében az "evidencia" egyetlen tétele volt és maradt mindmáig a magyar és az obi-ugor nép feltételezett szoros rokoni kapcsolatának alátámasztására. ...Az uralisztika magáévá tette azt a megítélést is, hogy Bíborbanszületett Konstantin (De Administrando Imperio, 38-40. fejezet) a "magyar" nevet említve olyan nemzetre utal, amelyből mára kialakult az "uráli" magyarok nemzete. Széleskörűen hivatkoznak arra is, hogy a császár textusában található egy másik döntő fontosságú közlés a kortárs magyarok elődeiről, miszerint együtt éltek a türk törzsekkel mintegy 300 évig. A történet azonban így nem teljesen igaz. Valójában a császár sohasem említi ténylegesen a "magyar" nevet, és a szövegében olyan jel nincs, amely szerint a kortárs magyarok elődei lehetnének azok, akikre a császár hivatkozik, és nincsen kifejezett utalás "a 300 éves" együttélésre sem...”

Hát ez bizony elég érdekes! Arra int bennünket, hogy komoly fenntartásokkal kezeljük honfoglalóink besorolását mind a „finnugor”, mind a „török” népek közé. Az a legjobb, ha megmaradunk a szkítáknál!

2010. április 16
Tóth Imre



Források:

Angela Marcantonio: A finnugor elmélet és a magyar nyelv eredete

Cser-Darai: Magyar folytonosság a Kárpát-medencében

Cser-Darai: Európa mi vagyunk

Cser-Darai: Kárpát-medence vagy Szkítia?

Domanovszky György: A kerámiaművészet kezdetei

Grandpierre Attila: Stonehenge magyar kapcsolatai

Grandpierre Attila: Rokonaink-e a szkíták?

Horvát István: Rajzolatok a magyar nemzet legrégebb történetéről

Kánnai Zoltán: A szkítáktól a székelyekig és magyarokig

Kánnai Zoltán: A ragozó nyelvek őshazája

Kánnai Zoltán: Néhány szó a kazárokról

Kánnai Zoltán: A jászok nyelvéről

Kovács Tibor: A magyar bronzkor

László Gyula: A szlávok kutatása hazánkban

László Gyula: Emlékezzünk régierekről

Magyar Adorján: Kérdések: Ázsiából jöttünk-e, vagy európai őslakosok vagyunk?

Magyar Nemzeti Múzeum honlapja

Magyar Tudomány: Genetika és (magyar) őstörténet: a közös kutatás kezdeténél

Mesterházy Zsolt: A Boldogasszony országa

Szádeczky-Kardoss Samu: Az avar történelem forrásai

Télfy János: Magyarok őstörténete - Görög források a scythák történetéhez